

Sygn. akt II K 73/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrkowska

Protokolant: Katarzyna Nowopolska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. M. W. (1)

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 roku na rozprawie

sprawy **P. S. (1)**, syna J. i A. z domu W., urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w nieustalonym okresie czasu do dnia 24 sierpnia 2016 roku w G., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 712,48 g, co stanowi nie mniej niż 713 porcji konsumpcyjnych, oraz ziela konopi innych niż włókniste w ilości 22,46g, co stanowi nie mniej niż 23 porcje konsumpcyjne,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w nieustalonym czasie, jednak nie później niż do dnia 24.08.2016r. w G., wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił B. C. (1) nie mniej niż 25g środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste za łączną kwotę nie niższą niż 800 złotych, co stanowi nie mniej niż 25 porcji konsumpcyjnych oraz substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 10,29 g, co stanowi nie mniej niż 51 porcji konsumpcyjnych o nieustalonej wartości,

- tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

o r z e k a:

I. oskarżonego P. S. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt I oskarżenia, z tym ustaleniem, iż posiadał ziele konopi innych niż włókniste w ilości 273,21 grama netto, co stanowi nie mniej niż 273 pojedyncze porcje konsumpcyjne środka odurzającego, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na mocy art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierza oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego P. S. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt II oskarżenia, który kwalifikuje jako występki z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na mocy art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k., orzeka wobec oskarżonego P. S. (1) przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 800 zł (osiemset złotych);

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego P. S. (1) w pkt I i III wyroku

i w ich miejsce wymierza temu oskarżonemu karę łączną roku i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 62 k.k., orzeka system terapeutyczny wykonania kary łącznej pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej w pkt IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 24 sierpnia 2016 roku do dnia 13 marca 2017 roku;

VII. na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeka od oskarżonego M. W. (2) nawiązkę w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G.;

VIII. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani orzeka przepadek dowodu rzeczowego zapisanego pod pozycją

19 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) oraz dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycjami od 1 do 3, od 19 do 21 oraz 24 i 25 wykazu dowodów rzeczowych nr (...);

IX. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 art. 6 i art. 16 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego P. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.773 zł 27 gr. (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt trzy złote dwadzieścia siedem groszy) tytułem wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości 300 zł (trzysta złotych).

Sygn. akt II K 73/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. S. (1) w dniu 24 sierpnia 2016 roku około godziny 14:00 telefonicznie umówił się nieopodal swego miejsca zamieszkania w (...) dzielnicy C. z K. M., żeby sprzedać mu 2 gramy marihuany za kwotę 100 zł. Gdy wraz z nim został zatrzymany przez funkcjonariuszy Starzy G. w samochodzie marki A., który oskarżony użytkował, P. S. (1) próbował połknąć zawiniątko z suszem roślinnym zawierającym ziele konopi innych niż włókniste. Podobne zawiniątko funkcjonariusze ujawnili w podłokietniku pojazdu, w samochodzie znaleźli również jednego „skręta”.

W mieszkaniu P. S. (1) znaleziono należące do oskarżonego narkotyki: zawinięty w dwie kule ujawnione na fotelu susz roślinny stanowiący ziele konopi innych niż włókniste, zaś w piwnicy – tę sama substancję w dwóch zawiniątkach. Łączna ilość narkotyków zabezpieczona u P. S. (1) w miejscu zamieszkania i w pojeździe wyniosła 22,53 grama. W mieszkaniu oskarżony przechowywał również przedmioty, które mogły służyć do porcjowania narkotyków – wagę elektroniczną, opakowania, bibułki, młynki i lufkę do palenia.

(dowód: protokół zatrzymania osoby – k. 32-33, 46-47,

protokół przeszukania - k. 3-7, 35-37, 38-41,

protokół oględzin – k. 144-148, 153-155, 173-184, 185-191,

protokół przeszukania osoby – k. 43-45, 49-51,

protokół ważenia – k. 76,

opinia biegłego z zakresu nadań fizykochemicznych – k. 202-214,

zeznania świadka P. S. (2) – k. 68-70, 833-834,

zeznania świadka K. M. – k. 57-59, 838,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 100-102, 127-128, 615-619a, 827-831

Część narkotyków oskarżony P. S. (1), w obawie przed ujawnianiem ich przez członków rodziny i znajomych oraz ze względu na znaczną ilość, przechowywał na posesji znajomego, B. C. (1), w kanapie w garażu, do którego miał klucz. W konsekwencji podczas czynności procesowych funkcjonariusze Straży Granicznej zabezpieczyli w dniu 24 sierpnia 2016 roku worek foliowy koloru niebieskiego wewnątrz którego znajdował się worek owinięty brązową taśmą z zawartością suszu roślinnego koloru zielono-brązowego stanowiącego ziele konopi innych niż włókniste w wadze netto 250,68 gram. Łączna ilość suszu roślinnego, jaki posiadał w swojej dyspozycji w chwili zatrzymania oskarżony P. S. (1) stanowiła 273,21 grama netto, z czego można przygotować nie mniej niż 273 porcje konsumpcyjne środka odurzającego.

Wcześniej oskarżony P. S. (1) sprzedał B. C. (1) substancję zawierającą siarczan amfetaminy w ilości 10,29 g, co stanowiło nie mniej niż 51 porcji konsumpcyjnych substancji psychotropowej, za nieustaloną kwotę oraz sukcesywnie, co jakiś czas do dnia 24 sierpnia 2016 roku, sprzedawał wymienionemu ziele konopi innych niż włókniste, łącznie 25 gram, co daje 25 pojedynczych porcji konsumpcyjnych środka odurzającego za łączną kwotę 800 zł.

(dowód: zeznania i wyjaśnienia B. C. (1) – k. 88-90, 119-120, 575-579, 932,

zeznania świadka Ł. G. – k. 68-70, 834-835,

dokumentacja fotograficzna – k. 8-18,

protokół zatrzymania osoby – k. 19-20,

protokół przeszukania - k. 22-24, 28-31,

protokół ważenia – k. 149,

opinia biegłego z zakresu nadań fizykochemicznych – k. 202-214,

P. S. (1), przesłuchany po raz pierwszy w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do posiadania narkotyków znalezionych w jego mieszkaniu; wyjaśnił, że nie korzystał z garażu B. C. (1) i nic nie wiedział o przechowywaniu w nim narkotyków. Zaprzeczył aby sprzedawał lub przekazywał B. C. (2) jakiegokolwiek narkotyki, oświadczył, że nie umawiał się w dniu zatrzymania z K. M., aby sprzedać mu narkotyki, marihuanę miał po to, by ją zażyć. W toku posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku Prokuratora o zastosowanie tymczasowego aresztowania, P. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów częściowo, w szczególności do posiadania 20 g marihuany znalezionej w jego domu, której palenie pomagało oskarżonemu na stany depresyjne. Podczas ostatniego przesłuchania w toku śledztwa, P. S. (1) przyznał się do posiadania narkotyków znalezionych w jego mieszkaniu i piwnicy. Oświadczył, iż B. C. (1) jest alkoholikiem, hazardzistą i osobą uzależnioną od narkotyków.

Przesłuchany na rozprawie głównej w charakterze oskarżonego P. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że narkotyki – kulę o wadze 250 g – przechowywał w kanapie u kolegi, któremu czasem substancje te odsprzedawał. Liście i gałęzie należały do B. C.. Miesięcznie oskarżony wydawał od 1.000 do 1500 zł na narkotyki, które zażywał. Marihuana pomagała mu na bóle wątroby.

W [poprzednich wyjaśnieniach niesłusznie obciążał kolegę.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 100-102, 127-128, 615-619a, 827-831)

Z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, P. S. (1) został poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W złożonej opinii biegli stwierdzili, że P. S. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo; u badanego w wywiadzie rozpoznano zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych głównie z grupy kanabinoli – cechy zespołu uzależnienia. W odniesieniu do zarzucanych czynów P. S. (1) nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Warunki art. 31 § 1 i § 2 k.k. nie znajdują zastosowania. W odniesieniu do oskarżonego wskazana jest terapia odwykowa i długofalowe przestrzeganie abstynencji. Jak wynika z informacji terapeuty uzależnień, P. S. (1) jest osobą uzależnioną od marihuany.

(dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k.333-335,

kwestionariusz wywiadu terapeuty – k. 403-417)

Oskarżony P. S. (1) nie był dotychczas karany sądownie:

(dowód: dane o karalności – k. 743-744)

Sąd zważył, co następuje:

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka B. C. (1) oraz funkcjonariuszy straży granicznej, opiniach biegłych, licznych dokumentach i protokołach zgromadzonych w aktach sprawy, w części również na wyjaśnieniach oskarżonego. Taki materiał dowodowy jawi się jako spójny i logiczny, pozwalający w sposób pełny i wiążący określić podstawy oraz rozmiar odpowiedzialności karnej P. S. (1).

Za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy Sąd uznał zeznania funkcjonariuszy Straży Granicznej – P. S. (2) i Ł. G., które należy ocenić jako wyczerpujące, szczere, zbieżne z treścią zebranych dowodów i wynikami przeszukań oraz oględzin. Świadcowie przedstawili okoliczności interwencji w miejscu zamieszkania oskarżonego oraz B. C. (1), w związku z informacją o posiadaniu przez nich środków psychoaktywnych.

Sąd nie poczynił istotnych ustaleń faktycznych w oparciu o relację E. C., albowiem wymieniona nie posiadała wiedzy odnośnie zażywania i posiadania narkotyków przez jej męża oraz oskarżonego P. S. (1), choć potwierdziła, iż mężczyźni znali się. Świadek nie miała dostępu do garażu, w którym przechowywane były środki psychoaktywne. Podobnie należy ocenić zeznania K. M., który zamierzał kupić marihuanę od P. S. (1), wiedzą o nim, że jest „drobnym dilerem”. Świadek, którego relacji nie sposób podważyć, nie dysponował jednak wiedzą na temat posiadania i miejsca przechowywania przez oskarżonego środków psychoaktywnych.

Wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) Sąd uznał w części za przyjętą w toku postępowania linię obrony. Oskarżony początkowo, starając się uniknąć odpowiedzialności karnej, nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, następnie zaś utrzymywał, iż narkotyki posiadał od niedawna, w całości ma własny użytek, co jest niewiarygodne o tyle, iż miały one znaczną wartość, tym bardziej dla osoby nie posiadającej stałego zatrudnienia, będącej faktycznie na utrzymaniu rodziców.

Nadto Sąd w pełni zaakceptował wnioski opinii biegłych psychiatrów wydanych w toku niniejszego postępowania. Dowody te zostały oparte na poczynionych w toku badań właściwych spostrzeżeniach, zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd uznał również za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy z uwagi na to, że zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, prawidłowo pod względem formalnym, a ich treść koresponduje z osobowymi źródłami dowodowymi, nadto nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Badania fizykochemiczne potwierdziły natomiast, iż substancje ujawnione

w pomieszczeniach zajmowanych przez P. S. (1) i B. C. (1), a należące do oskarżonego, stanowiły środki psychoaktywne, których posiadanie jest zabronione, a obrót podporządkowany rygorom ustawowym, a biegły w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości odniósł się do tez postawionych przez organ procesowy.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny pozwolił – w ocenie Sądu – na przypisanie oskarżonemu P. S. (1) popełnienia występku kwalifikowanego

z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Treść w pełni wiarygodnych w tym zakresie zeznań i wyjaśnień B. C. (1) oraz relacja oskarżonego przedstawiona na rozprawie głównej, wskazuje na przypadek czynu realizowanego

w określonych granicach czasowych, jednakże bez możliwości bardziej precyzyjnego opisu. Oskarżony odpłatnie udzielał B. C. (1), osobie nadużywającej narkotyków, środka odurzającego w postaci roślin konopi innych niż włókniste, sprzedając każdorazowo porcję narkotyku za 32 zł oraz sprzedawał mu substancję zawierającą siarczan amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 51 porcji konsumpcyjnych, co stanowiło 10,29 grama. Ilości i rodzaj sprzedawanych przez P. S. (1) narkotyków obliczono przede wszystkim w oparciu o zeznania B. C. (1).

Wprawdzie oskarżony sprzedawał B. C. (1) każdorazowo stosunkowo niewielkie ilości narkotyku, nie były to jednak przypadki mniejszej wagi, bo działał, realizując z góry powzięty zamiar, którego istotą był obrót środkami psychoaktywnymi, stanowiący dla niego źródło dochodu. Świadczy o tym nie tylko wielość tych zachowań i czas ich dokonania, ale i to, że był znany w środowisku osób uzależnionych jako osoba, u której można kupić narkotyki. Oskarżony P. S. (1) nie był uprawniony do posiadania i udzielania środka narkotycznego, który zgodnie z art. 34 cytowanej ustawy może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie odpowiednich przepisów, zatem udostępniał go B. C. (1) jako konsumentowi, osobie nadużywającej narkotyków wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z okoliczności dokonywanych transakcji, potwierdzonych relacją oskarżonego i B. C. (1), wynika, iż P. S. (1) miał pełną wiedzę i świadomość, iż udzielał innej osobie środka odurzającego.

W oparciu o powyższe Sąd uznając, iż zachodzą wszelkie podstawy do przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnionego w nieustalonym czasie, jednak nie później niż do dnia 24 sierpnia 2016 roku, to jest udzielania B. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie mniej niż 25g środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste co stanowi nie mniej niż 25 porcji konsumpcyjnych, za łączną kwotę nie mniejszą niż 800 zł oraz substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy w ilości 10,29 g, co stanowi nie mniej niż 51 porcji konsumpcyjnych o nieustalonej wartości. Za to, na podstawie przepisu art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd skazał oskarżonego P. S. (1) na karę roku pozbawienia wolności. Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zatem kara orzeczona względem P. S. (1)

w pkt II wyroku lokuje się na najniższym przewidzianym ustawą poziomie.

Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii określa wyraźnie warunki, w jakich dopuszczalny jest nie tylko obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, ale i ich udzielanie czy udostępnianie innym osobom. Oskarżony P. S. (1) nie był uprawniony do posiadania i udzielania środków narkotycznych, zatem udostępniał wbrew przepisom Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z ograniczeń związanych z obrotem oraz używaniem substancji psychoaktywnych, jak również bezprawnością udzielania takich środków innym osobom, dlatego też zarówno społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu jak i winę oskarżonego należy uznać za znaczne, tym bardziej, iż zachowanie oskarżonego miało między innymi za przedmiot substancję o silnych właściwościach uzależniających, o większej wartości rynkowej, niż inne środki odurzające i substancje psychotropowe. Oskarżony P. S. (1) w sposób istotny wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym, popełnił czyn zabroniony mając świadomość jego wagi i karygodności, w okolicznościach świadczących o pełnej wiedzy oskarżonego w zakresie uregulowań dotyczących obrotu środkami psychoaktywnymi. Oskarżony wystąpił przeciwko zdrowiu społecznemu, pośrednio także działając przeciwko zdrowiu nabywcy środka odurzającego, nadto w okolicznościach świadczących o zuchwałości i poczuciu bezkarności sprawcy. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny.

Nadto, na mocy art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej, wyrażający się kwotą pieniężną, jaką oskarżony osiągnął wskutek popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt II niniejszego wyroku,

w wysokości 800 zł. Jednym z podstawowych założeń współczesnej polityki karnej jest bowiem akcentowanie konieczności pozbawienia sprawców przestępstw korzyści, jakie odnieśli z ich popełnienia. Wynika to z przekonania, że istotne znaczenie w zapobieganiu przestępczości ma uświadomienie społeczeństwu jej nieopłacalności. Powyższą kwotę uzyskaną ze sprzedaży środka psychoaktywnego ustalono w oparciu o zeznania B. C. (1). Objęta przypadkiem korzyść majątkowa lub jej równowartość przechodzi na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się wyroku.

Analizując ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd uznał również, iż oskarżony P. S. (1) swoim zachowaniem w nieustalonym okresie czasu do dnia 24 sierpnia 2016 roku wyczerpał również znamiona występku kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym w oparciu o zeznania i wyjaśnienia B. C. (1) i relację oskarżonego ustalono, iż P. S. (1) posiadał ziele konopi innych niż włókniste w ilości 273,21 grama netto, co stanowi nie mniej niż 273 pojedyncze porcje konsumpcyjne środka odurzającego.

Przestępstwo z art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiada – wedle brzmienia ust. 2 – postać kwalifikowaną ze względu na znamię „znacznej ilości” środków odurzających czy innych substancji psychoaktywnych oraz sformułowany w ustępie

trzecim powołanego przepisu typ uprzywilejowany – przypadek mniejszej wagi.

O uznaniu danego czynu zabronionego jako przypadek mniejszej wagi decyduje całościowa ocena jego społecznej szkodliwości, jako zmniejszonej do stopnia uzasadniającego wymierzenie kary według skali zagrożenia ustawowego przewidzianego w przepisie wyodrębniającym przypadek mniejszej wagi. Z kolei miarą „znaczności” w rozumieniu cytowanego przepisu może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka od nich uzależnionego. Wedle orzecznictwa jeżeli przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006/6/57). „Znaczna ilość” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomani jest bowiem znamieniem ocennym,

a zatem wymagającym – przy ustaleniu występowania go w danym czynie – posłużenia się różnego rodzaju ocenami, co zależy w szczególności do praktyki sądów. Orzecznictwo wykształciło w tej mierze jasne i szczegółowe kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Wskazuje się tu: na masę wagową (gramy, kilogramy, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie w zależności od właściwości uzależniających i odurzających) oraz cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne). Skoro w dyspozycji oskarżonego P. S. (1) zabezpieczono susz roślin konopi innych niż włókniste, z czego można byłoby przygotować nie mniej niż 273 pojedyncze porcje konsumpcyjne środka odurzającego, z uwagi na jego przedmiot, czyn oskarżonego należy – zgodnie z propozycją oskarżyciela publicznego - zakwalifikować z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd uznał, iż w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia zachodzą wszelkie podstawy do przypisania oskarżonemu P. S. (1) popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia

29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednocześnie Sąd uwzględnił, iż wedle relacji P. S. (1) i B. C. (1), wymienionym nie można przypisać posiadania w tym samym czasie tych samych środków psychoaktywnych, jak wskazał w oskarżyciel

w skardze zasadniczej. Sąd przypisał zatem oskarżonemu P. S. (1) posiadanie narkotyków ujawnionych w jego mieszkaniu oraz piwnicy i samochodzie oraz przechowywanych w garażu u B. C. (1), lecz wyłącznie tych opisanych w toku oględzin jako ślad nr 13 (13 a w protokole ważenia).

W wyniku przeprowadzonych badań fizykochemicznych ustalono bowiem, iż susz roślinny zabezpieczony w mieszkaniu i piwnicy P. S. (1) oraz susz roślinny pozostający w jego dyspozycji, a przechowywany u B. C. (1),

stanowił susz roślin konopi innych niż włókniste, które zgodnie z art. 34 cytowanej ustawy może posiadać wyłącznie przedsiębiorca, jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna uprawniona na podstawie odpowiednich przepisów. Oskarżony nie był osobą uprawnioną do posiadania środków odurzających, zatem posiadał je wbrew przepisom powołanej ustawy oraz w ilości wypełniającej znamiona postaci kwalifikowanej opisanego wyżej przestępstwa. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż miał on pełną wiedzę i świadomość, iż posiadał substancje narkotyczne, zarówno co do ich rodzaju i przeznaczenia jak i ilości. Mając na uwadze wnioski jasnej i należycie umotywowanej opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych oraz wyżej przytoczone rozważania dotyczące rozumienia znamienia „znaczności” w świetle ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd uznał, iż środki odurzające, do których posiadania przyznał się oskarżony P. S. (1), znajdowały się w jego władztwie

w ilościach niewątpliwie znacznych, uzasadniających wymienionemu przypisanie popełnienia przestępstwa kwalifikowanego z art. 62 ust. 2. Rozstrzygając o istnieniu znamienia kwalifikującego zawartego w powołanym przepisie, a dotyczącego znacznej ilości substancji psychoaktywnych, Sąd miał na uwadze również nie budzące wątpliwości wnioski opinii biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, które potwierdziły, iż ilości netto 273,21 grama ziela konopi innych niż włókniste, nie można uznać za niewielką, wyczerpującą dyspozycję art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Okoliczność, iż oskarżony deklarował – czemu Sąd nie w pełni dał wiarę, iż środki psychoaktywne zamierzał zużyć na własne potrzeby, nie jest okolicznością łagodzącą, ani też nie powoduje konieczności przyjęcia łagodniejszej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Uznając zatem P. S. (1) za winnego popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd na mocy cytowanego przepisu, skazał oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności. Czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zatem kara orzeczona względem P. S. (1), podobnie jak w pkt II wyroku, jest ustalona na poziomie ustawowego minimum.

Orzekając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze Sąd wziął pod uwagę stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu skierowanego przeciwko zdrowiu i życiu publicznemu, jakiego dopuścił się oskarżony. P. S. (1) w sposób rażący wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym, popełnił czyn zabroniony mając świadomość jego wagi i karygodności, w okolicznościach świadczących o pełnej wiedzy oskarżonego w zakresie uregulowań dotyczących posiadania i obrotu środkami odurzającymi oraz – co najważniejsze – rodzaju i ilości będących w jego dyspozycji substancji oraz negatywnych skutków ich działania. Dodatkowo nie sposób uznać, iż nie liczył się z możliwością dalszego przekazania posiadanych narkotyków innym osobom. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. P. S. (1) działał w sposób zuchwały, w poczuciu bezkarności, dając przejaw demoralizacji, niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych, co powoduje konieczność ostrożnego stosowania względem niego środków probacyjnych. Istnieje znaczny rozdźwięk pomiędzy zachowaniem powinnym, a przedsięwziętym przez P. S. (1). Z okoliczności sprawy wynika, iż przestępstwo o tak znacznej społecznej szkodliwości nie było w jego życiu zdarzeniem jednorazowym ani przypadkowym.

Wymiar kary kształtowany jest w taki sposób, że górną jej granicę limituje stopień winy, zaś dolna wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej. Analizując cele zapobiegawcze

i wychowawcze w stosunku do sprawcy Sąd nie znalazł okoliczności przemawiających na korzyść P. S. (1) poza dotychczasowa niekaralnością, zaś jego przyznanie się w toku postępowania do posiadania substancji psychoaktywnych za taką okoliczność nie może być uznane, zważył też na potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że za czyny o takim stopniu społecznej szkodliwości, nawet popełnione przez sprawcę uprzednio niekaranego, nawet jeśli zdradza on cechy uzależnienia od substancji psychoaktywnych, zasługują na przykładowe ukaranie i orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Kara w powyższym wymiarze niewątpliwie skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczyni się w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu. Łagodniejsza kara bądź też kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłby we wskazanych okolicznościach traktowane jako wyraz nieuzasadnionej pobłażliwości wobec oskarżonego i nie spełniłaby celów kary tak w stosunku do oskarżonego, jak również

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego P. S. (1) w pkt I i II wyroku i w ich miejsce wymierzył temu oskarżonemu karę łączną roku i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk: „Kara łączna w polskim prawie karnym”, Kraków 1981, s. 78). Wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy – przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową

i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego. Im bliższy związek pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu tym większe znaczenie zyskuje zasada absorpcji, im mniejszy – zasada kumulacji.

Sąd, wybierając zasadę łączenia kar, uznał, że nie zachodzą przesłanki do pełnej kumulacji. Kumulacja kar stanowi dolegliwość, która przekraczałaby potrzeby resocjalizacyjne. Z drugiej zaś strony nie zachodzą przesłanki do pełnej absorpcji kary. Analizując realia przedmiotowej sprawy niewątpliwie jest to, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw w niezbyt długim odstępie czasu (); w obu przypadkach oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Niemniej, czyny te podlegały odmiennej kwalifikacji oraz godziły w różne choć zbliżone dobra prawne. Te względy zadecydowały o tym, że Sąd zastosował zasadę absorpcji.

Sąd orzekł o systemie terapeutycznym wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu P. S. (1), mając na uwadze, iż wykonanie kary pozbawienia wolności winno odbywać się zgodnie z zasadą indywidualizacji oddziaływania na skazanego, tak by jak najpełniej zrealizować cel wychowawczy i zapobiegawczy, w niniejszej sprawie – z uwagi na nadużywanie przez oskarżonego środków psychoaktywnych i rozpoznane cechy uzależnienia od kanabinoli.

Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 24 sierpnia 2016 roku do 13 marca 2017 roku.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczono od oskarżonego P. S. (1) nawiązkę w kwocie 5.000 zł (na rzecz MONAR Ośrodka (...) i (...) w G., uznając iż kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa. Powyższe ma na celu zwiększenie wychowawczego oddziaływania kary.

Sąd, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł o przypadku środków psychoaktywnych, których posiadanie jest zabronione, to jest dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycją 19 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) oraz dowodów rzeczowych zapisanych pod pozycjami od 1 do 3, od 19 do 21 oraz 24 i 25 wykazu dowodów rzeczowych nr (...). Przepadek przedmiotów służy realizacji funkcji prewencyjnej, przez uświadomienie nieopłacalności wkraczania na drogę przestępstwa w związku z odebraniem uzyskanych z niej „owoców” oraz utrudnienie czy wręcz uniemożliwienie kontynuowania działalności przestępczej przez pozbawienie sprawcy „narzędzi”; - funkcji represyjnej, znajdującej wyraz w dolegliwości o charakterze ekonomicznym (zob. Ł. K., Muszyńska A.; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. 2008).

Na podstawie przepisów szczegółowo powołanych w pkt IX wyroku, Sąd wymierzył oskarżonemu P. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 zł oraz obciążył pozostałymi kosztami sądowymi, nie znajdując podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku, kierując się nadto zasadą, że każdy, kto przez swoje zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.